

SOSIALURIN

Útgevart:
FØROYA JAVNAÐARFLOKKUR

Bláðstj.:
Villí Sørensen. (tlf. 5479 Klakksvík)

Box 76.

Prentsmíðjan á Heysbreyt
TELF 1620

Ein góð stevna

Í londum, har javnaðarflokkurin hevur vunnið sær so mikið hald í fólkinum, at hann hevur kunnað sitja við stjórnarróðrinum, hevur tað víst seg, at umstøðurnar hjá teimum vinnandi stuttum so hvørt hava gjørt betri.

Her hugsa vit um arbeðaran, um tey, sum hava havt sínar hendur og sitt dagliga arbeði at liva av. Hesin statur, lonarstaturin, hevur havt møguleika at hevja seg og betra sín kor so væl, at tað í dag er minni munur á lønmóttakarum og øðrum, sum hava annað og tryggari til livsins upphald.

Tað er to enn hord móttøða frá teimum stuttum, sum sita og hava sitið við maktina, við peninginum, við jorðini og ognunum uti um londini. Teir statur, sum mangan hava nýtt arbeðsmannin, til at ríka seg upp við og ikki hevur givið lønina fyri tað arbeðið, ið gjørt er.

Hóast hesa móttøðu hevur rættvisið at enda sigrað so mikið, at tann vinnandi staturin hevur fingið so mikið stórar fastatøkur í tí politiska livinum, at hesin hevur kunnað tikið við stjórnarróðrinum.

Og væl hevur borið til. Tað hevur borið til at givið hvørjum sitt, skipað so fyri, at flest møguligt hava kunnað livað toluliga.

Vit hava tíverri mong dømi um lond, ið enn liggja so alt ov aftarlaga. Lønd, har jarnhelurin enn er beiskur. Tíðindamenn siga frá standinum í Spaniu, har Franco nú skjótt í mandsaldur hevur hildið hina fjöldina niðri. Men nú sær tað út, sum honum ikki fer at eydnast long

ur. Tað ber móti ljósari tíðum hjá arbeðaranum, og tað ber móti ljósari degi. Sjálvt prestar í katólsku kirkjun tala fyri arbeðaranum — nu.

Hesi rættvisiróp úr Spanialandi eiga at elva okkum til eittiranka. Tey eiga at verða okkum ein áminning um, at tað frælsi, sum vunnið er gjøgnum javnaðarrørsluna er dýrt, tað er so dýrmett, at vit ikki reiðuliga duga at meta tað. Ikki bert er tað ein stremban móti betri lonarkorum, men tað er ein stremban, sum ber longur; ber móti tí at gera menniskjuna sinnaða í fylking at standa saman um felags rættindi, í brøðralagi.

Okkara oyggjaland hevur enn mangt tikið at taka. Tíðirnar vísa, at hesi tøk bert og einans kunnu lyftast í felag, tí sundarlyndi og tvídráttur hava so mangan gjørt okkum maktaleys og hevur elvt av sær armóð og afturstig.

Við einari sterkari javnaðarrørslu er tað møguligt at byggja landið enn betri út. Tey fyra árin, javnaðarmenn hava verið í landsstýrinum, hava sýnt, at tað er vert at ganga leiðina, javnaðarrørslan slóðar.

Hóast eitt og annað ikki hevur verið eittir atlan, so eiga vit at leggja okkum í geyma, at tað einans er við javnaðarstevnunum, at fjöldin av vinnandi fólki kann berja seg fram til betri og tryggari kor. Tað er ikki við teimum konservativu kreftunum í landinum, at vit kunnu bjarga okkum so stór mál sum t. d. pensjón til hvønn einasta arbeðsmann, einkju og avlammn, ella útbýgging av arbeðsgevandi virkjum — sum einans verða gjord fyri at geva arbeði.

2208

SNAR-vaskað

centrifugerað og turkað

SNAR-vask

Bøgøta 14

Norðoyastevnan

verður sum vanligt hildin í Klakksvík í døgnum 2. og 3. juni við ymiskum ítrótti, fólkafríði o. o.

Bátar, ið ætla at luttaka í kappróðri, verða vinarliga biðnir um at siga frá í seinasta lagi mikudagin 30. mai.

Fullfíggið stevnukrá verður lýst seinni.

NORÐOYASTEYNUNEVNDIN

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantorið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimitað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimita grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyri kommununa.

FRØDBIAR SÓKNAR KOMMUNA

GALVANISERAÐ HEGN og GALVANISERAÐAN JARNTRÆÐ

hava vit aftur nú.

SERA BÍLIGT

Viggo Dalsgaard

TELEFON 31. — SKÁLAVÍK

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

Hedín Brú: LEIKUM FAGURT ...

27

Tá er liðið móti leggingartíð. Elspa kemur honum aftur í hug. Tað býður eitt sindur ímóti; men hann setir sær kortini fyri at fara og vitja hana — hevði hug at tala við eitt menniskja aftan á alt, sum hent var. Og so kundi hann eisini biðja hana seyma sær tey føroysku kleðini. Brevið til fútan stakk hann upp á seg og ætlaði at koyra tað í postkassan, tá ið hann fór.

III.

Fólk, sum henda dagin komu viðskiftaorindi til Elspu, hoyrdu hana syngja og vera ljóðkátá innnanfyri. Tá ið tey lata upp, standa tey eina løtu og smilka, áðrenn tey siga góðan dag; tí Elspa skín sum sólín, og tað ler hvør kjotbiti á henni, so handfim og kimilig, at eingin hevði sætt so skaft. Jú menn, hevur hon fingið drong, hatta raska! — hildu fólk fyri munni sínum.

Vinkonurnar hugdu inn á gólvíð: »Nei, hygg eyguni í Elspu, glógva sum tin í skel, tavavist hevur tú fingið drong. Sig okkum?»

Men Elspa bert smáleði og dikti á seymimaskinana, tí hon skuldi leggja so nógv frá sær í dag, at hon kundi steingja tíðliga í kvøld, tá ið Tormaður kom. »Sigdi ikki tað,« svarar hon vinkonunum, »tað var ikki so, tað ljóðaði í fyrrakvøldið. Tá var eg bæði gomul jómfrú og alt.« So sló hon við nakkanum og lá á takinum. Vinkonurnar stangu hovdin saman og tutlaðu, so Elspa rodnadi: »Ja, ja, vita tær nú hógve!« sögdu tær og gnisadu. Men tær fingi einki at vita.

Elspa var minni enn so álvalig fyri kvøldinum, ið kom. Hon stríddi sum eitt fát fyrir at halda mótinum uppi. Enn vóru jú alfar súðir ikki sýttar, víst hon. Í gjárkvøldið kom drongurin av tilviljum. Men mundi hann fara at koma í kvøld, nú hann hevði sitt fulla vit og skil? Og kom hann, hvat mundi hann so fara at siga? Umbra seg fyri tað, sum hent var, og síðani